

Sagsøgt: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico, Consulta generale per l'autotrasporto e la logistica, Osservatorio sulle attività di autotrasporto og Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato -Antitrust

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er en national lovgivning, der fastsætter mindstedrifts-omkostninger inden for vejtransportsektoren, og som indebærer udefrakommende fastsættelse af en bestanddel af vederlaget for tjenesteydelsen og derfor for den aftalte pris, forenelig, og i givet fald hvilket omfang, med beskyttelsen af den frie konkurrence, virksomhedernes frie bevægelighed, etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser (i henhold til artikel 4, stk. 3, TEU, artikel 101 TEUF, samt artikel 4, 56 og 96 TEUF)?
- 2) Kan begrænsninger i de nævnte principper være begrundet, og i givet fald på hvilke betingelser, med henvisning til den almene interesse i at opretholde færdselssikkerheden, og kan dette formål ud fra denne funktionelle betragtning begrunde fastsættelsen af mindstedrifts-omkostninger, således som det følger af den ordning, der er indført ved artikel 83a i lov nr. 112/2008 med senere ændringer og tilføjelser?
- 3) Kan fastsættelsen af mindstedrifts-omkostningerne ud fra den nævnte betragtning overlades i første række til frivillige overenskomster mellem de pågældende aktører i sektoren, og i anden række til organer, der efter deres sammensætning er karakteriseret ved en stærk repræsentation af de private økonomiske aktører i sektoren, når der ikke på forhånd er fastsat kriterier i lovgivningen?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale Amministrativo Regionale Per il Lazio (Italien) den 12. april 2013 — Air Liquide Italia Spa m.fl. mod Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti og Ministero dello Sviluppo Economico

(Sag C-186/13)

(2013/C 207/11)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale Amministrativo Regionale Per il Lazio

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Air Liquide Italia Spa m.fl.

Sagsøgt: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti og Ministero dello Sviluppo Economico

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er en national lovgivning, der fastsætter mindstedrifts-omkostninger inden for vejtransportsektoren, og som inde-

bærer udefrakommende fastsættelse af en bestanddel af vederlaget for tjenesteydelsen og derfor for den aftalte pris, forenelig, og i givet fald hvilket omfang, med beskyttelsen af den frie konkurrence, virksomhedernes frie bevægelighed, etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser (i henhold til artikel 4, stk. 3, TEU, artikel 101 TEUF, samt artikel 4, 56 og 96 TEUF)?

- 2) Kan begrænsninger i de nævnte principper være begrundet, og i givet fald på hvilke betingelser, med henvisning til den almene interesse i at opretholde færdselssikkerheden, og kan dette formål ud fra denne funktionelle betragtning begrunde fastsættelsen af mindstedrifts-omkostninger, således som det følger af den ordning, der er indført ved artikel 83a i lov nr. 112/2008 med senere ændringer og tilføjelser?
- 3) Kan fastsættelsen af mindstedrifts-omkostningerne ud fra den nævnte betragtning overlades i første række til frivillige overenskomster mellem de pågældende aktører i sektoren, og i anden række til organer, der efter deres sammensætning er karakteriseret ved en stærk repræsentation af de private økonomiske aktører i sektoren, når der ikke på forhånd er fastsat kriterier i lovgivningen?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale Amministrativo Regionale Per il Lazio (Italien) den 12. april 2013 — Confederazione Generale Italiana dei Trasporti e della Logistica (Confetra) m.fl. mod Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti m.fl.

(Sag C-187/13)

(2013/C 207/12)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale Amministrativo Regionale Per il Lazio

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Confederazione Generale Italiana dei Trasporti e della Logistica (Confetra) m.fl.

Sagsøgte: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti m.fl.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er en national lovgivning, der fastsætter mindstedrifts-omkostninger inden for vejtransportsektoren, og som indebærer udefrakommende fastsættelse af en bestanddel af vederlaget for tjenesteydelsen og derfor for den aftalte pris, forenelig, og i givet fald hvilket omfang, med beskyttelsen af den frie konkurrence, virksomhedernes frie bevægelighed, etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser (i henhold til artikel 4, stk. 3, TEU, artikel 101 TEUF, samt artikel 4, 56 og 96 TEUF)?

- 2) Kan begrænsninger i de nævnte principper være begrundet, og i givet fald på hvilke betingelser, med henvisning til den almene interesse i at opretholde færdselssikkerheden, og kan dette formål ud fra denne funktionelle betragtning begrunde fastsættelsen af mindstedriftsomkostninger, således som det følger af den ordning, der er indført ved artikel 83a i lov nr. 112/2008 med senere ændringer og tilføjelser?
- 3) Kan fastsættelsen af mindstedriftsomkostningerne ud fra den nævnte betragtning overlades i første række til frivillige overenskomster mellem de pågældende aktører i sektoren, og i anden række til organer, der efter deres sammensætning er karakteriseret ved en stærk repræsentation af de private økonomiske aktører i sektoren, når der ikke på forhånd er fastsat kriterier i lovgivningen?

Appel iværksat den 15. april 2013 af Confindustria Venezia, tidligere Unione degli Industriali della Provincia di Venezia (Unindustria) m.fl. til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 29. januar 2013 i sag T-273/00, Unindustria m.fl. mod Europa-Kommissionen

(Sag C-191/13 P)

(2013/C 207/13)

Processprog: italiensk

Parter

Appellanter: Confindustria Venezia, tidligere Unione degli Industriali della Provincia di Venezia (Unindustria) m.fl. (ved avvocati A. Vianello, A. Bortoluzzi og A. Veronese)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Siram SpA, Bortoli Ettore Srl, Arsenale Venezia SpA og Den Italienske Republik

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Kendelsen afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) i sag T-273/00 ophæves eller ændres, og Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har til støtte for sin appel gjort gældende, at Retten har begået retlige fejl ved anvendelsen af de principper Domstolen fastslog dommen i sagen »Comitato Venezia Vuole Vivere«, dels hvad angår Kommissionens forpligtelse til at begrunde sine statsstøttebeslutninger, dels vedrørende fordelingen af bevisbyrden vedrørende betingelserne i henhold til artikel 107, stk. 1, TEUF.

I kendelsen, der er genstand for nærværende appel, har Retten ikke efterkommet de anvisninger som Domstolen gav dommen i sagen »Comitato Venezia Vuole Vivere« af 9. juni 2011, hvor-

efter Kommissionens beslutning »i sig selv skal indeholde alle de elementer, der er nødvendige for, at de nationale myndigheder kan gennemføre beslutningen«. Selv om den anfægtede beslutning ikke indeholder de elementer, der er nødvendige for, at de nationale myndigheder kan gennemføre den, har Retten imidlertid ikke redegjort for nogen mangler i den metode, der er anvendt af Kommissionen i den anfægtede beslutning, og Retten har derfor begået en retlig fejl.

I henhold til de principper, som Domstolen har fastsat i dommen i sagen »Comitato Venezia Vuole Vivere«, skal medlemsstaten — og således ikke den enkelte støttemodtager — ved tilbagesøgningen for hver sag godtgøre, at forudsætningerne i henhold til artikel 107, stk. 1, TEUF er opfyldt. I nærværende sag har Kommissionen i den omtvistede beslutning undladt at præcisere »fremgangsmåden« for en sådan kontrol. Følgelig har Den Italienske Republik, idet den ikke har de nødvendige elementer til ved tilbagesøgningen at godtgøre, om de indrømmede fordele udgjorde statsstøtte for de begunstigede, besluttet — ved lov nr. 228 af 24. december 2012 (artikel 1, stk. 351 ff.) — at vende bevisbyrden, hvilket er i strid med det, der er fastsat i fællesskabets retspraksis. Ifølge den italienske lovgiver tilkommer det navnlig ikke staten, men derimod de enkelte begunstigede virksomheder, som havde fået tildelt støtten i form af nedsættelser, at bevise, at de pågældende fordele hverken fordrejer konkurrencen eller påvirker samhandlen mellem medlemsstaterne. Det forudsættes såfremt dette bevis ikke løftes, at de indrømmede lettelser er egnede til at fordreje konkurrencen og påvirke samhandlen mellem medlemsstaterne. Alt dette er klart i strid med principperne fastsat i dommen i sagen »Comitato Venezia Vuole Vivere«.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italien) den 15. april 2013 — Esso Italiana srl mod Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti og Ministero dello Sviluppo Economico

(Sag C-194/13)

(2013/C 207/14)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Esso Italiana srl

Sagsøgt: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti og Ministero dello Sviluppo Economico

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er en national lovgivning, der fastsætter mindstedriftsomkostninger inden for vejtransportsektoren, og som indebærer udefrakommende fastsættelse af en bestanddel af